

La història d'en Martí

La lluita d'un superheroi per a vèncer
el monstre càncer

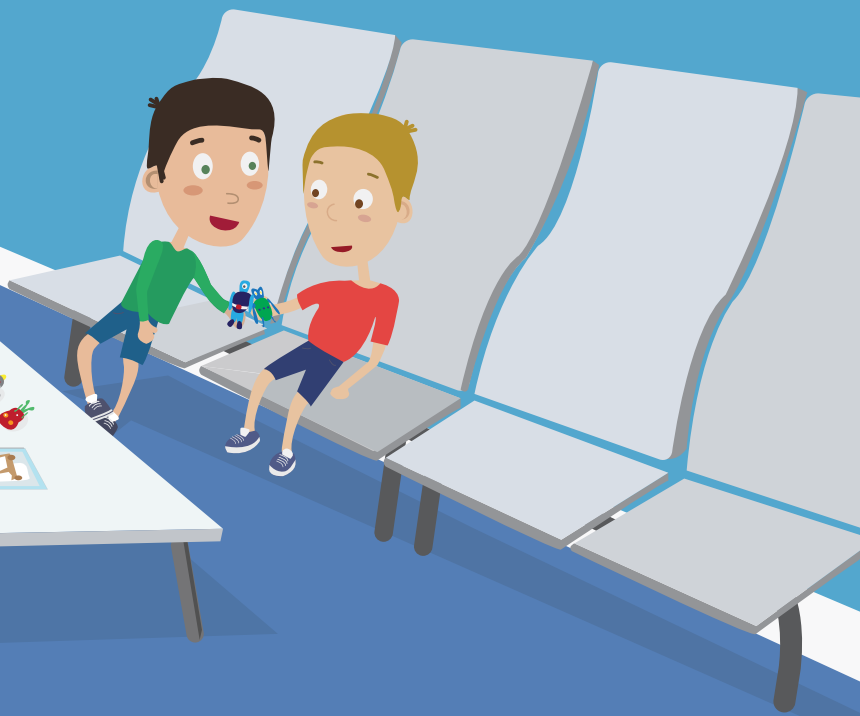
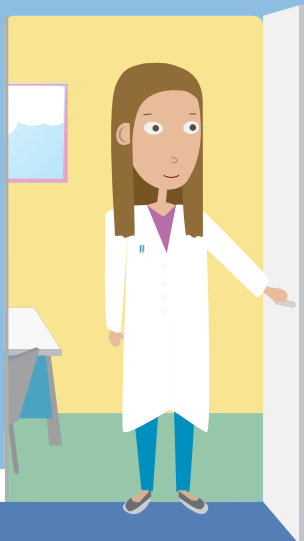
La història
d'en Martí

Feia molta estona que m'estava esperant a la sala d'aquell hospital. La doctora havia fet entrar els pares al despatx, però a mi m'havien fet esperar fora. Tenia una mica de por, però l'Àlex, un noi molt guai que acabava de conèixer, estava jugant amb mi.

Per fi els grans van acabar de parlar i la metgessa em va dir que podia passar al despatx amb ells. La veritat és que estava una mica espantat, tots feien una cara molt seriosa i això em preocupava una mica.

15

Dr. Maria Piqui Gini

- Seu aquí, Martí, els teus pares i jo t'hem d'explicar una cosa
-va dir la metgessa amb paraules dolces.

Els pares no paraven de mirar-me d'una manera estranya.

-Què passa? -vaig preguntar decidit.

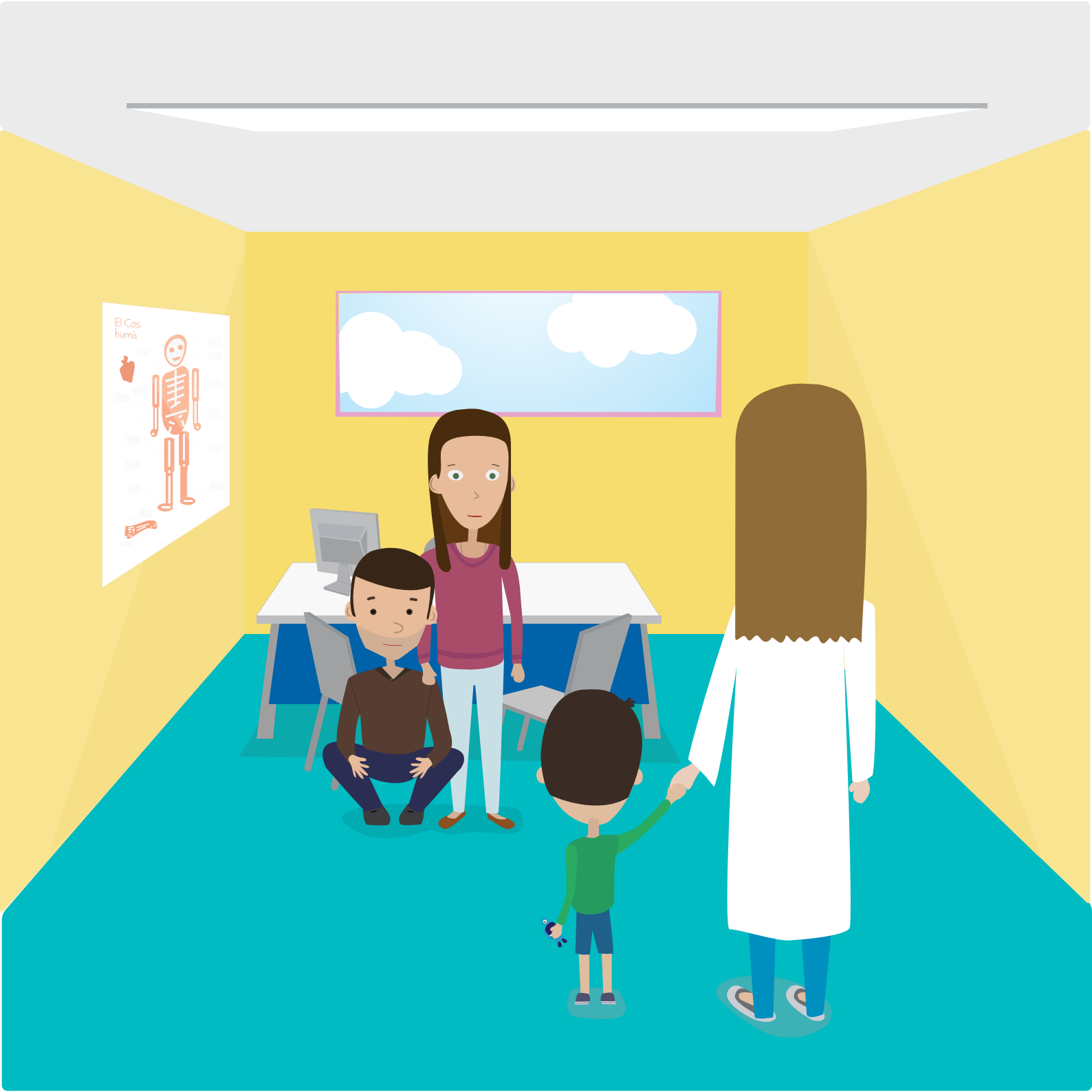
-Martí, com ha dit la metgessa, t'hem d'explicar una cosa -va
començar el pare.

-Martí, amor, saps totes aquestes proves que t'han fet?

-Sí, és clar, han estat una mica pesats -els vaig dir.

-Doncs ja sabem què és el que et passa!

-I què és? -vaig dir sorprès.

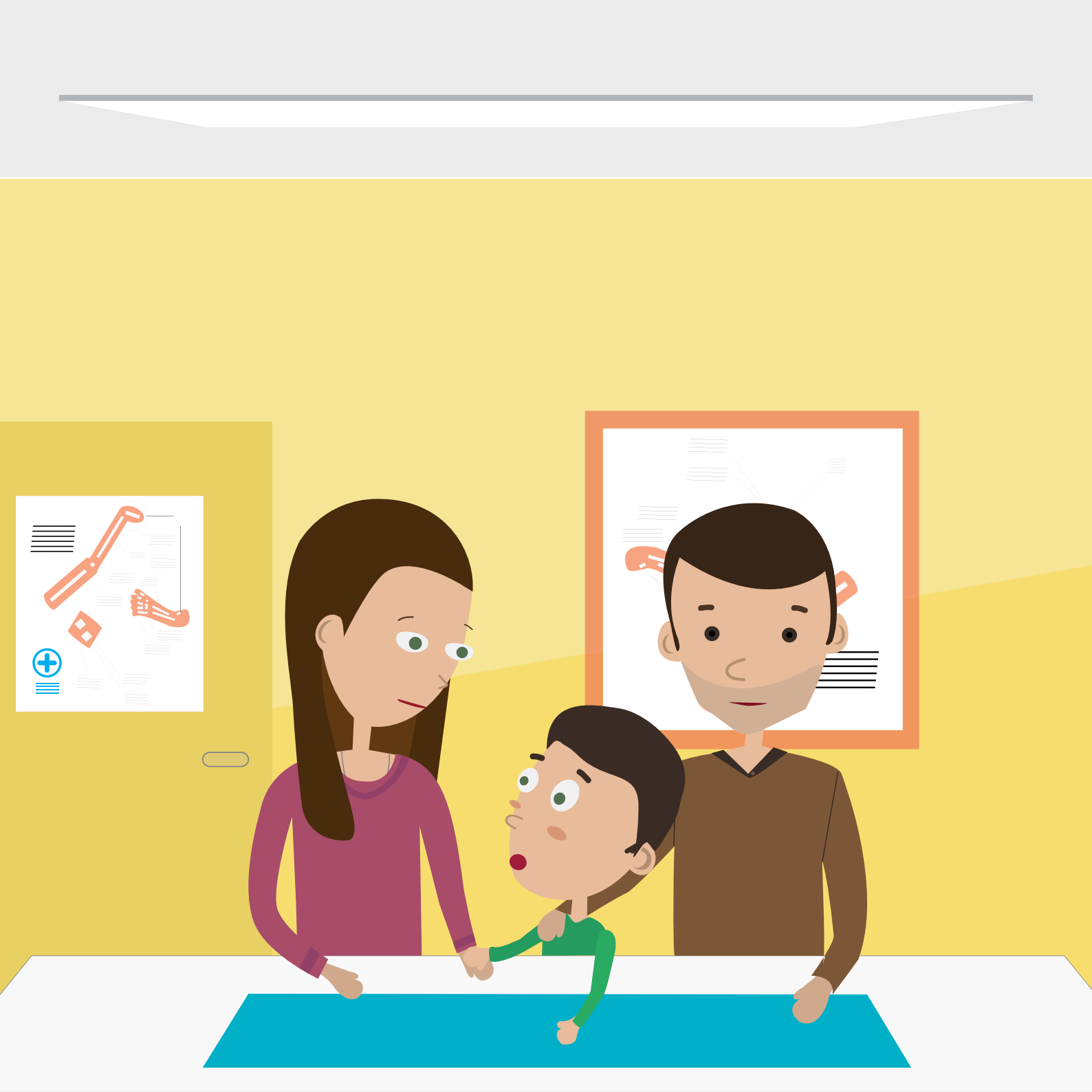

- És càncer, Martí. Tens una malaltia que es diu càncer.
- Com la malaltia de la tieta Anna?

La mare em va explicar que sí, que la meva malaltia es deia com la de la tieta Anna, però que ben bé no era la mateixa. Es veu que es diu càncer a moltes malalties, tot i que et facin mal coses diferents.

- Ens haurem de quedar un temps aquí a l'hospital -va afegir el pare.
- Vols fer alguna pregunta més? -em va dir la metgessa Maria.
- Però quin xarop he de prendre per curar-me? Aquell taronja que té tan bon gust?
- No, Martí, aquestes setmanes farem més proves i parlarem amb altres metges, però per al càncer fem servir altres tractaments diferents als xarops.

-Però quan vaig agafar el càncer? Quan de temps m'he d'estar aquí?

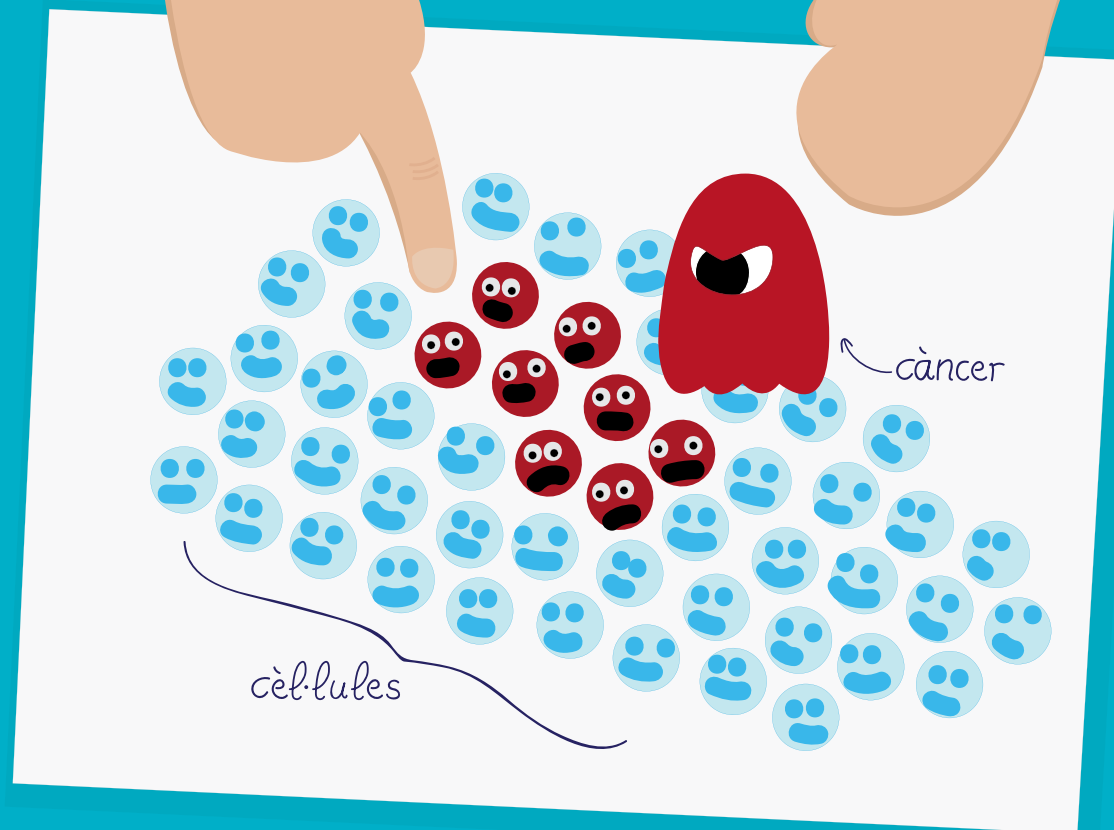
-No, el càncer no s'agafa. Mira, et faré un dibuix perquè ho entenguis millor.

El nostre cos està format per cèl·lules, que són molt petites, només les podem veure al microscopi, i aquestes tenen cèl·lules filles, i juntes formen una família gegant de cèl·lules.

Però a vegades aquestes cèl·lules filles es posen malaltes i deixen de funcionar bé. El càncer és un conjunt d'aquestes cèl·lules que no funcionen bé i, per tant, no fan la seva feina.

Així doncs exactament no sé quant temps hauràs d'estar aquí, tot depèn de com vagi el tractament.

-Però tu no et preocupis de res -va dir la mare decidida.

La doctora va dir als pares que podien anar a buscar les coses a casa i que ella es quedaria amb mi i que, juntament amb la Marta, la infermera, m'acompanyarien a la meva habitació.

La mare em va preguntar què volia de casa, i se'm va acudir que portés la foto de la tauleta de nit, aquella on sortim tots el dia del meu aniversari.

Els pares em van fer un petó molt fort, com aquells que em fan quan marxo de colònies tants dies i em troben a faltar moltíssim.

Em sentia una mica sol. Aquell hospital era xulo, les parets estaven plenes de dibuixos, ja havia parlat amb alguns nens, i tots els infermers i infermeres em saludaven amb somriures molt grans, però jo estava una mica espantat.

Ara, ja sabia què era el càncer i això em tranquil·litzava.

Tot i així, només tenia ganes d'anar a casa, estirar-me al sofà i que el pare em llegís un conte.

Em vaig posar una bata, d'aquelles dels hospitals, m'hi veia molt estrany. El Joan, un infermer, em va explicar com anaven tots els botons del llit i vam estar una bona estona jugant-hi.

-Serà el nostre secret -em va dir.

Lavors va arribar la mare, amb un munt de coses. Semblava que féssim un trasllat.

Em va portar els meus peluixos preferits, i tot i que jo li deia que ja era gran per a peluixos, em vaig alegrar molt de tenir-los a prop. També va portar la foto que li havia demanat, vam pensar que quedaria xulíssima enganxada a la paret i així ho vam fer.

Després, la mare, tota decidida va agafar aquella butaca de l'habitació i la va posar a tocar del meu llit. Em va tapar i em va fer anar a dormir.

-Mare, no tinc son.

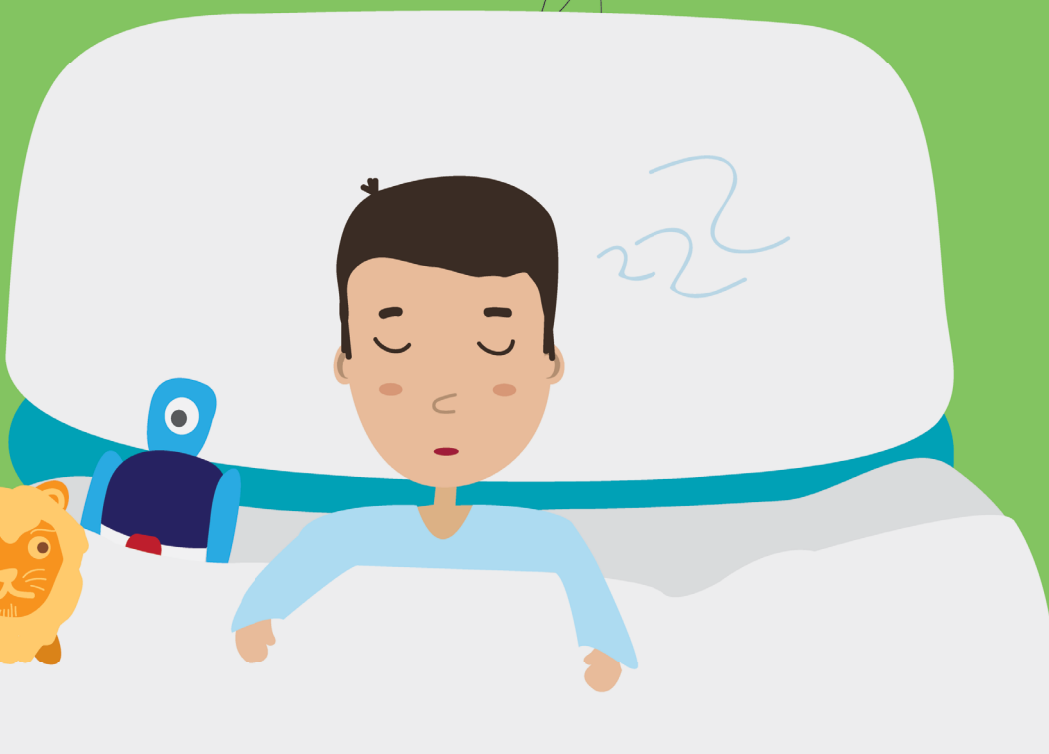
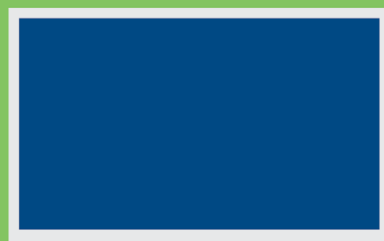
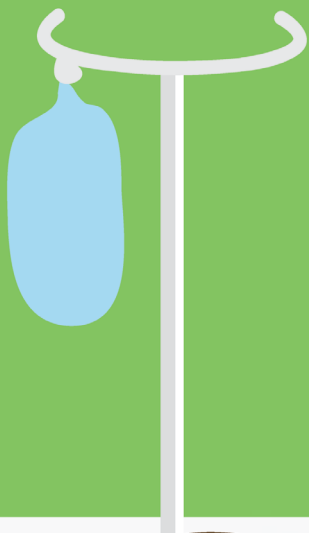
-Martí, has de dormir, no t'ho ha explicat la metgessa? Com més dormis abans et curaràs!

-No és veritat això! -vaig dir enfadat- A més m'ha dit que em perdré l'escola i no em curarà el xarop, jo no vull tenir càncer!

-Va, fill, no t'enfadis -va dir la mare- Intenta descansar, que és tard, tanca els ulls i veuràs com t'adorms.

Vaig tancar els ulls i em vaig adormir.

Quin rebombori que hi ha a l'hospital de bon matí! Les infermeres amunt i avall, els metges que passen per les habitacions... Tothom es mou. Sembla que no puguin estar quietes!

Quan vaig obrir els ulls vaig veure la mare amb l'ordinador i les ulleres posades.

-Què fas, mare? -vaig preguntar mentre em fregava els ulls.

-Bon dia reiet! Com et trobes? Ah res, no feia res.

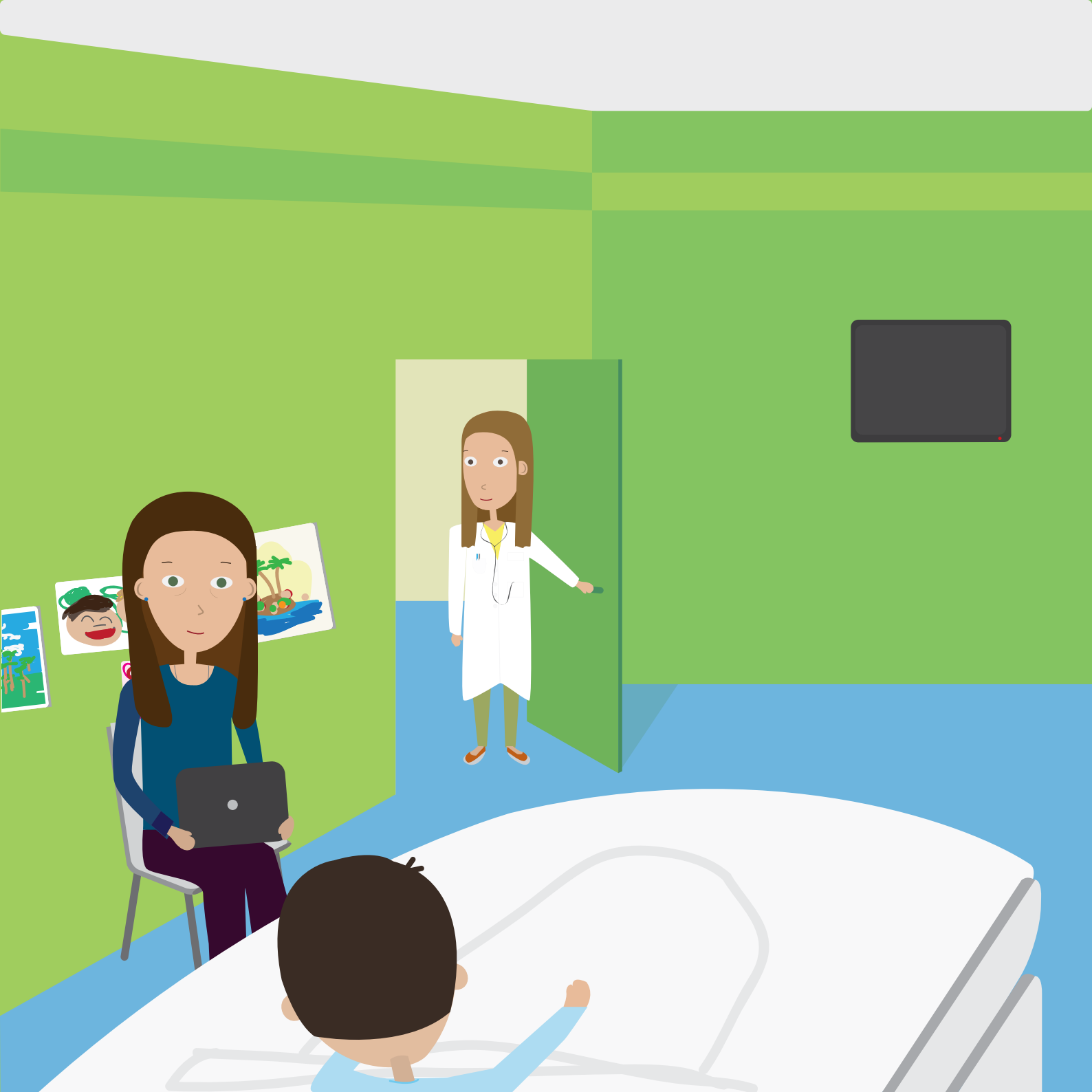
La mare feia cara de cansada, devia haver anat a dormir tard.

-Bon dia Martí! -va entrar la Maria amb la bata blanca- Has dormit bé?

-Sí, però aquí matineu molt, pel que veig.

-I tant! -la doctora va riure- Avui haurem de fer unes proves que ens ajudaran a triar quin tractament necessites. Sé que és pesat, però pensa que com més ràpid sapiguem què necessites, més ràpid t'ho podem donar i, per tant, també et curaràs encara més de pressa.

-D'acord -vaig dir no gaire convençut.

Em van fer un munt de proves amb noms raríssims i hi havia màquines molt grans, semblaven màquines del futur o màquines del temps, però la Marta i el Joan van estar tota l'estona amb mi. Són divertidíssims, no paraven de fer broma. "Encara tindrà un punt divertit, això de l'hospital" vaig pensar.

El pare i la mare estaven tot el dia amb mi a l'hospital i els avis s'encarregaven de cuidar la meva germana petita, la Mireia, que just començava a caminar.

Trobava a faltar la meva habitació, la meva germaneta i estar a casa.

-Ja sabem quin tractament t'hem de fer! Va dir la Maria contenta. El teu tractament es diu quimioteràpia.

Qui-mi-o-te-rà-pia? Quin nom més estrany -vaig pensar.

-Mira, la quimioteràpia serà com el teu xarop, però es un xarop diferent, es posa per la vena, com quan et treuen sang, però al revés. Te'l posarem a dins.

La mare feia mala cara.

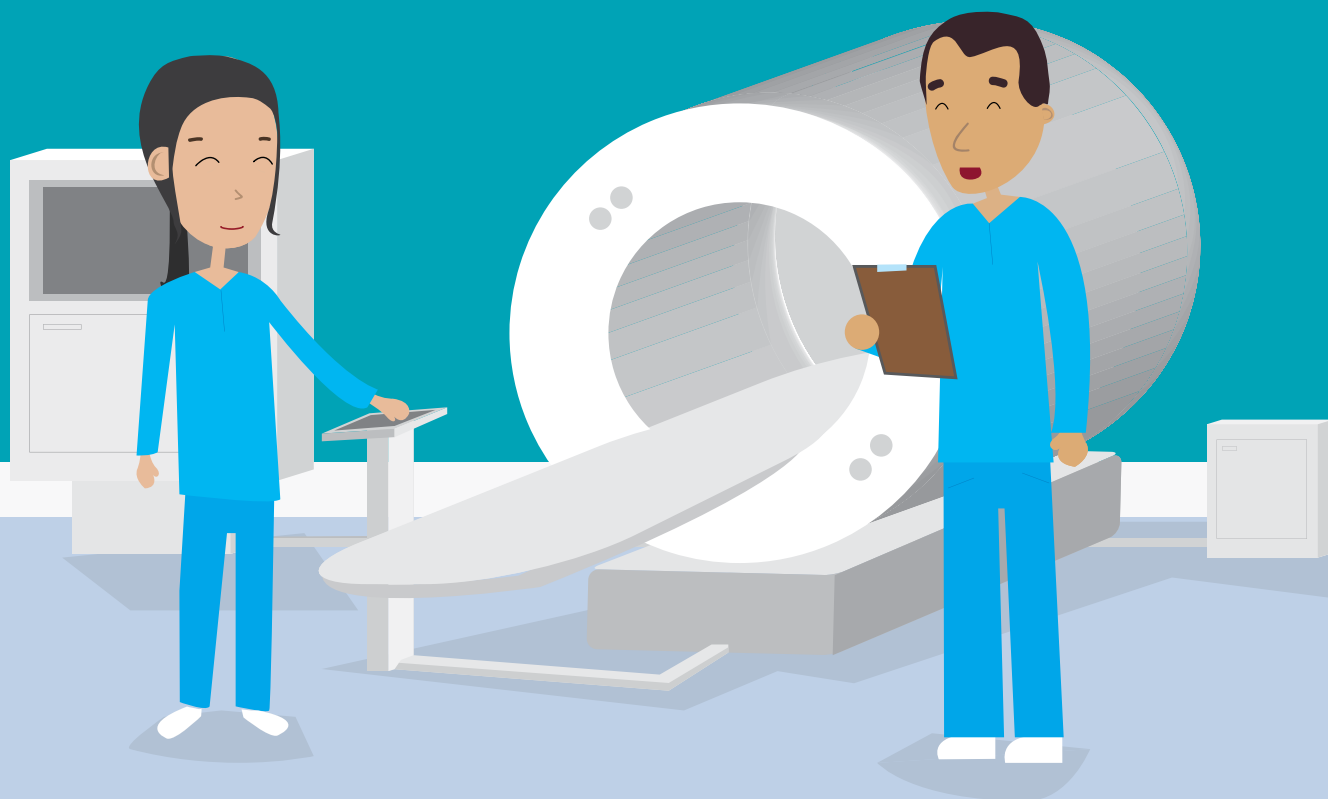
-Mare, que no estàs contenta? -vaig preguntar-li.

-Sí, i tant! Amb aquest xarop et curaràs de seguida.

-Demà començarem el tractament- va dir finalment la doctora.

Al matí ja t'explicarem com ho farem.

Sala 05

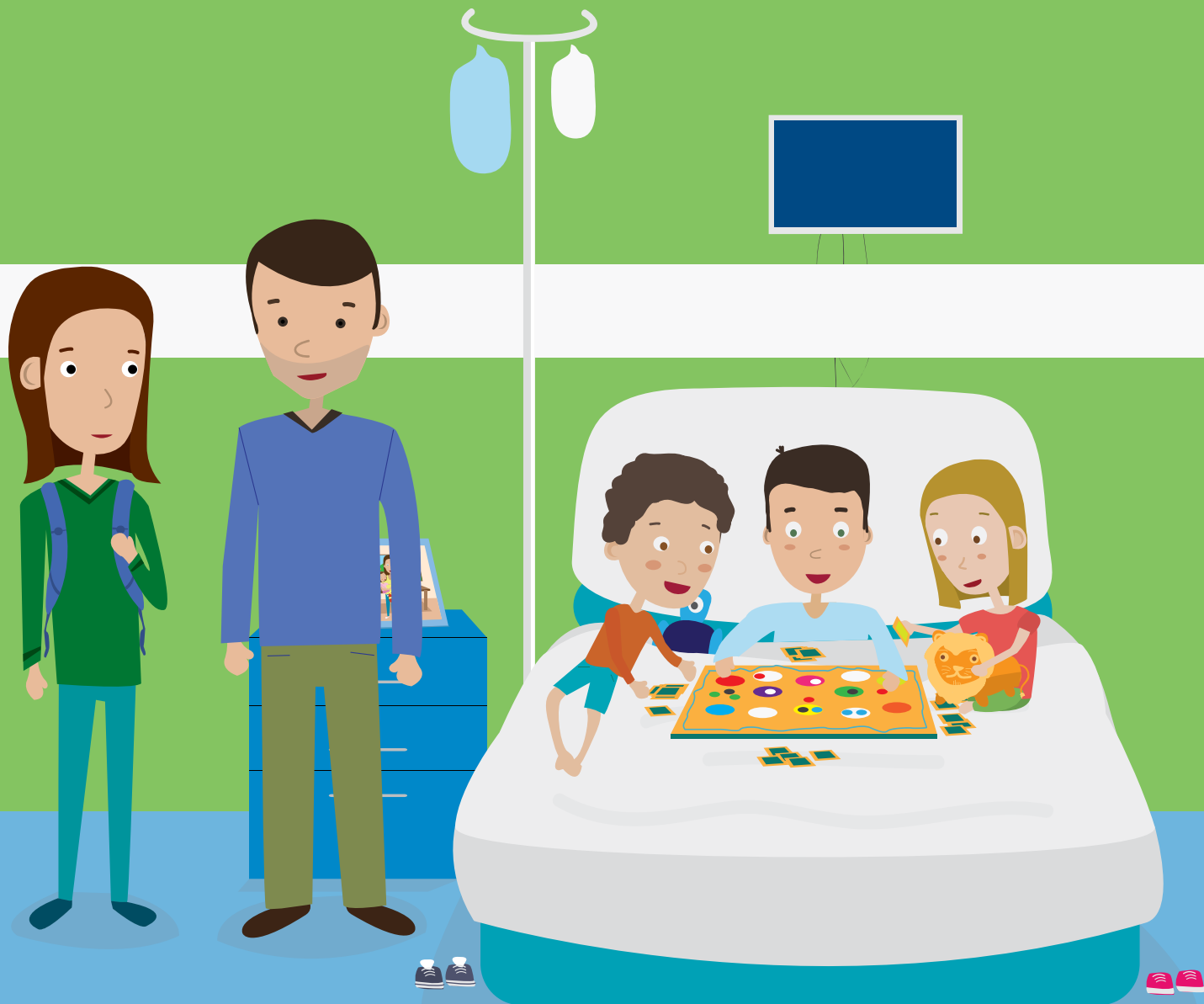

I és que avui tot anava bé: ja sabien com curar-me i, a més, venien els meus amics a veure'm a l'hospital, i la mestra també!

Els companys em van posar al dia de tot: la Carla s'havia trencat un braç, l'Ariadna preguntava cada dia per mi, i tots plegats em trobaven a faltar molt. Després de la xerrameca, ens vam posar a jugar al "Monopoli" que m'havien regalat.

La mestra mentrestant parlava amb el pare, i es va oferir voluntària per venir a explicar el que feien a classe, i així quan tornés no em costaria tant agafar el fil.

Va ser un dia genial! I és que a l'hospital els trobava a faltar molt, als companys de l'escola. Tenia ganes de tornar-hi, però sabia que gràcies a la quimioteràpia que començava demà, hi tornaria aviat.

L'endemà al matí, la doctora va venir a l'habitació. Hi érem tots tres, el pare, la mare i jo.

-Martí, ara t'explicaré en què consistirà la quimioteràpia -va dir la Maria.

-Recordes el que et vaig explicar l'altre dia de les cèl·lules? -va continuar.

-I tant! En tinc unes que estan malaltes, que no fan bé la seva feina -vaig afegir.

-Molt bé! Doncs la quimioteràpia anirà directament a aquestes cèl·lules que no fan la feina bé i farem que tornin a treballar bé. Però perquè això funcioni haurem de superar una sèrie d'obstacles, com els superherois. La quimioteràpia te la posarem per la vena, així que t'haurem de punxar, però buscarem alguna manera per tal d'evitar fer-te mal.

Te l'haurem de posar fins que el càncer desaparegui.

-D'acord -vaig dir, però no em feia massa gràcia que m'haguessin de punxar.

-Martí, un efecte que té la quimioteràpia és la caiguda de cabell.
-Em quedaré calb? -vaig dir molt preocupat.
-Mira, el cabell t'anirà caient, i cada cop en tindràs menys.
Per això, el que fan normalment els nens que tenen càncer és rapar-se'l.

Em vaig posar a plorar. No volia tenir càncer, no volia que em caigués el cabell, simplement volia anar a l'escola com sempre, jugar amb els amics, i no estar en un hospital.

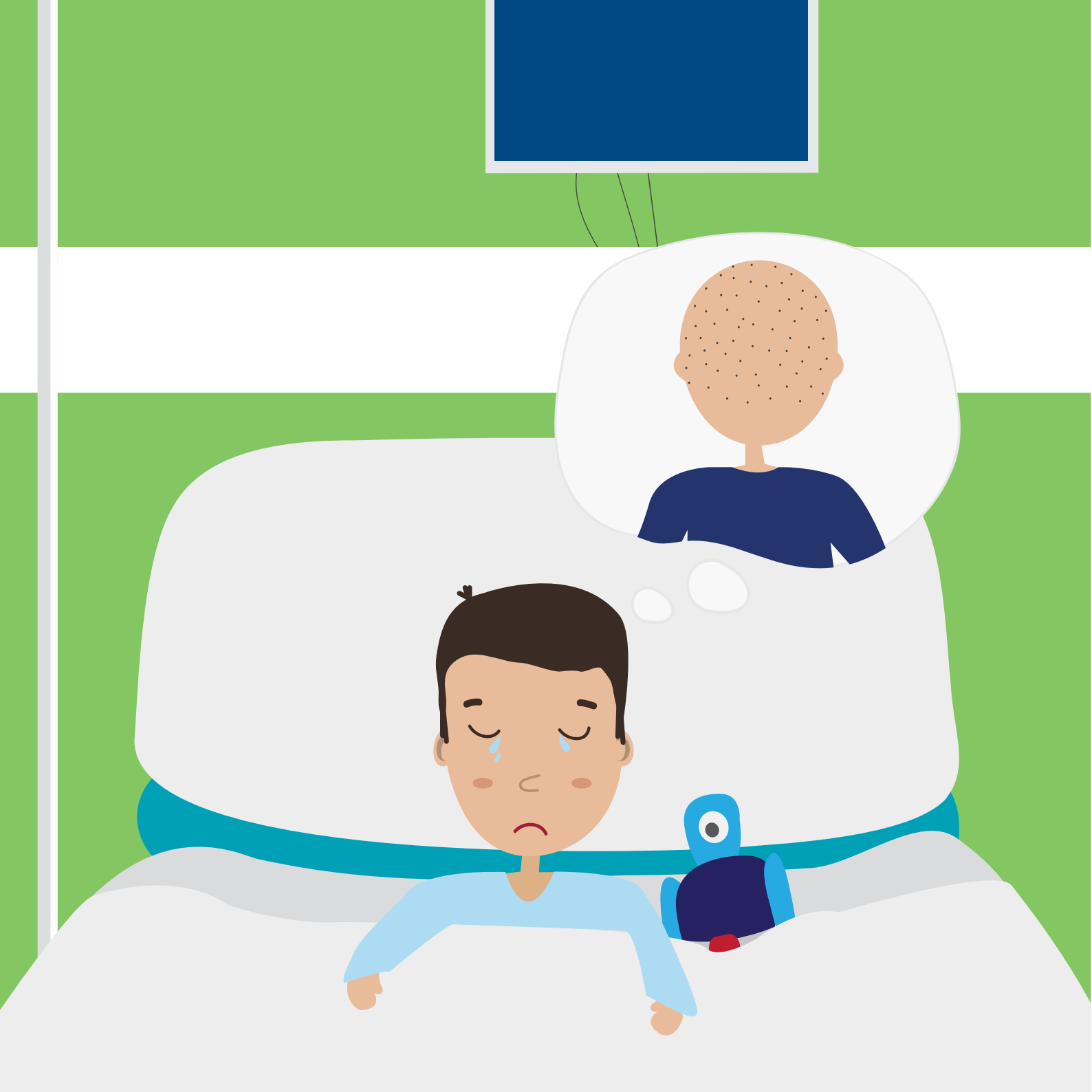
La mare em va abraçar molt fort i va dir:

-Martí, els cabells et tornaran a créixer! I segur que et creixen més bonics que els que tens ara!

-Quan estiguis preparat, ja decidiràs què vols fer -va afegir la doctora. D'aquí una estona et vinc a buscar i anirem a fer la quimioteràpia.

-Me'l vull rapar aquesta tarda -vaig dir de seguida. I vull que em rapis tu, pare -vaig afegir.

-Com tu vulguis, fill -em va dir el pare sorprès.

Vam baixar cap aquella sala i, quina sorpresa, hi havia molts nens!
Tots tenien el cap rapat. Allí era jo, l'estrany!

Vaig estar molta estona amb l'agulla clavada al braç. Tot i que la Marta no em va fer gens de mal en punxar-me, em feia una mica de dolor.
Portava molta estona allà i començava a estar avorrit.

-Hola! Com et dius? -em va preguntar la nena que estava al costat.

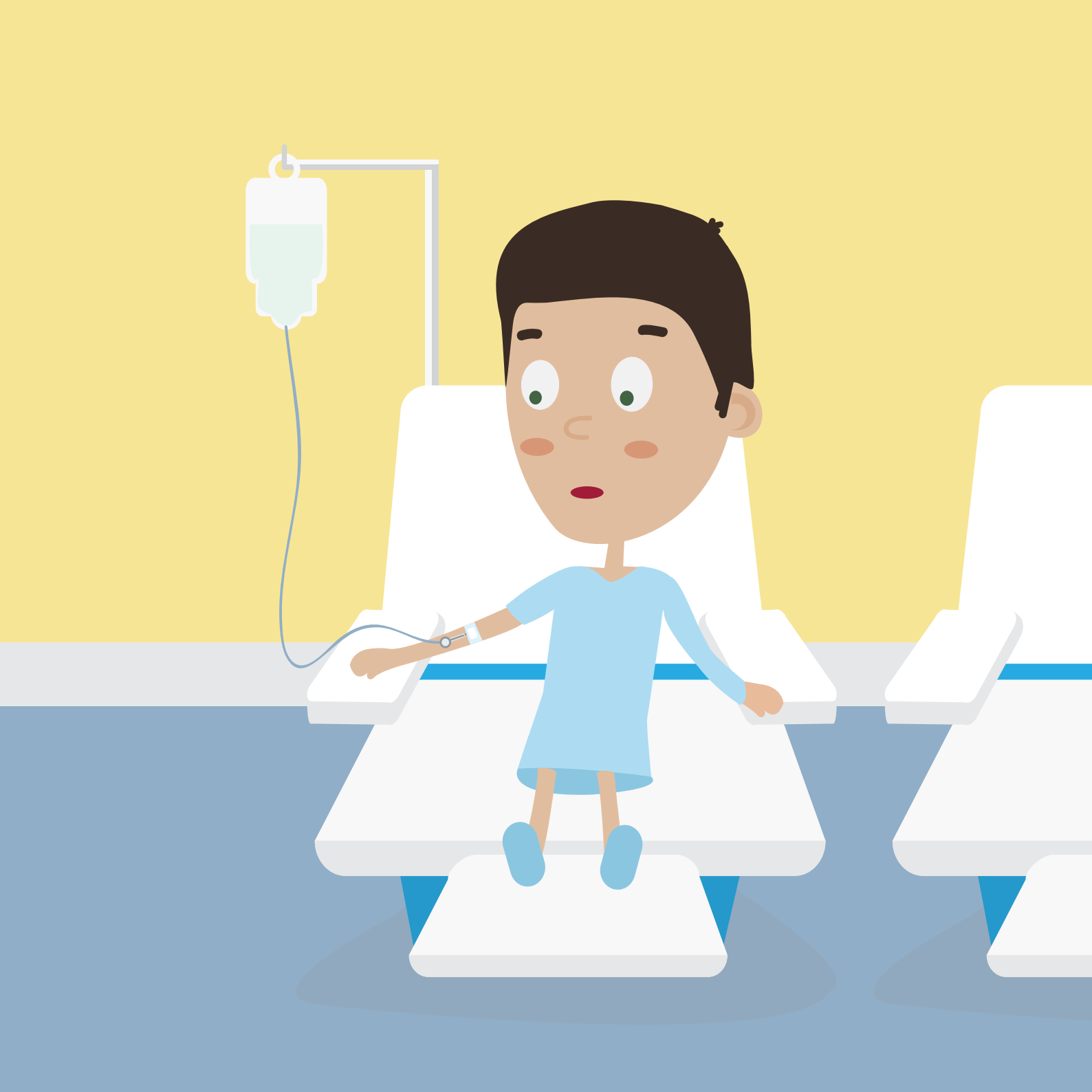
-Hola! -va afegir un altre nen.

-Hola! Jo em dic Martí i vosaltres?

-Clara i Manel -va respondre ella.

-És el teu primer cop? -va preguntar el Manel.

-Sí, avui he començat -vaig dir decidit

-Passaràs uns dies cansat, però d'aquí a dos dies podries venir amb nosaltres. Els voluntaris venen i organitzen tallers i moltes activitats -va dir en Manel.

-Bona idea! -va afegir la Clara. Així et presentarem més amics!

-Genial, en tinc moltes ganes, la veritat és que aquí m'avoreixo una mica.

-Ens veiem d'aquí a dos dies, doncs. Nosaltres ja anem cap a l'habitació -va dir el Manel.

-Adéu Martí! -va dir la Clara.

La Clara no tenia cap cabell al cap, i se la veia molt contenta. Si ella, que segur que voldria portar cues i trenes, estava contenta, per què no ho havia d'estar jo? -vaig pensar.

Sala 07

-Martí, com estàs? -es va acostar la doctora.

-Bé, em molesta una mica l'agulla -vaig explicar-li.

-Ara ja la traurem, t'has portat com un campió! -va exclamar.

El tractament havia acabat per avui, i em sentia cansat, tot i que havia estat assegut tota l'estona.

-Com et trobes? -van dir el pare i la mare alhora.

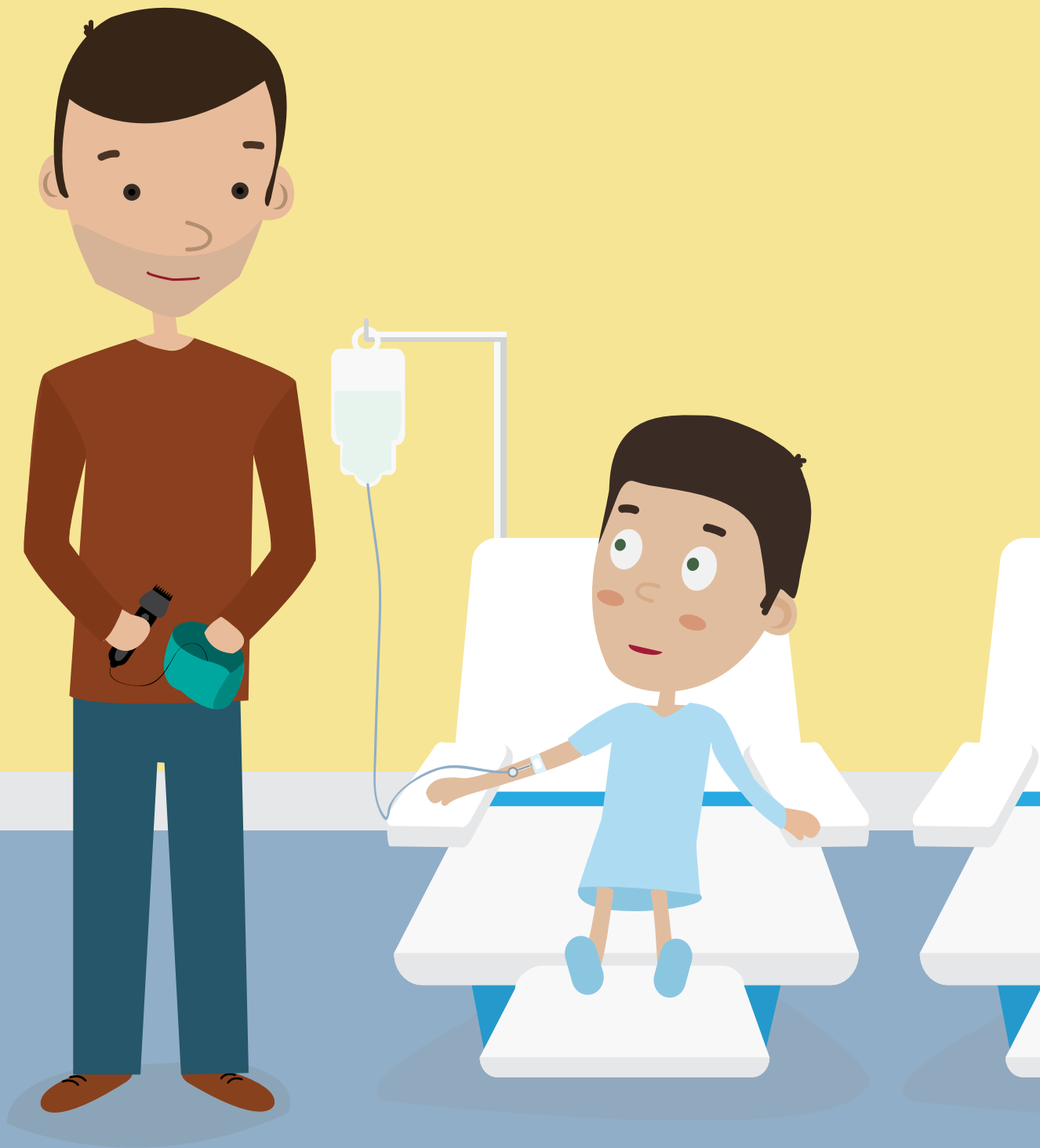
-Bé, he conegut uns nens, i hem quedat d'aquí a dos dies per anar a fer uns tallers que organitzen els voluntaris.

-Que bé! -va dir la mare contenta.

-Martí, he portat la màquina per tallar-te el cabell -va recordar-me el pare.

-D'acord fem-ho ara! -vaig dir decidit.

Que estrany em veia! El pare va acabar de tallar-me el cabell ràpidament, perquè jo ja el tenia bastant curt, però va ser molt rar mirar-me al mirall, vaig tenir la sensació que era una altra persona.

Quan la mare em va veure, es va emocionar.

-Què?! Estic guapo, mare?

-Moltíssim, estàs preciós fill –va dir-me.

-Martí, vols que em rapi el cabell com tu? -em va preguntar el pare.

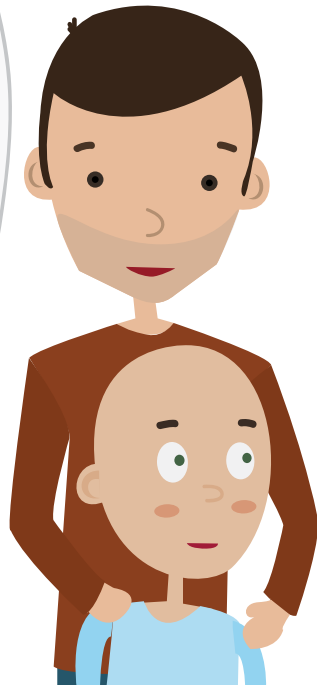
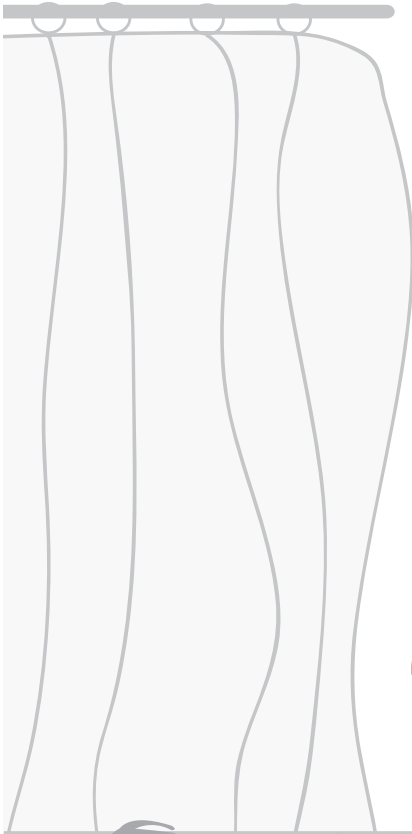
-Tu? Per què ho hauries de fer? -vaig dir una mica molest.

-Perquè així anirem els dos iguals -va dir el pare.

-Tu no en tens de càncer, no cal que et rapis! Mira, pare, l'únic que vull és curar-me i poder anar cap a casa. Si ara he d'estar calb un temps, doncs m'hi estaré; l'important és que vencem el càncer.

-T'estimo tant, Martí... -va afegir orgullós.

La veritat és que em sentia diferent sense cabells, però allà era normal no tenir-ne!

La “quimio” m’havia tret la gana, estava marejat i cansat, però les meves cèl·lules bones segur que estaven lluitant amb totes les armes contra el monstre càncer!

L’endemà vaig continuar igual, no em vaig moure del llit en tot el dia, però va venir gent a veure’m.

La tieta Anna em va portar un munt de pel·lícules, i em va deixar el seu portàtil per poder-les mirar.

L’àvia va portar un munt de contes, i molts dibuixos de superherois per pintar.

I la mare venir amb la Mireia. Tenia moltíssimes ganes de veure la meva germaneta. Es va seure al meu llit i vam jugar tota la tarda.

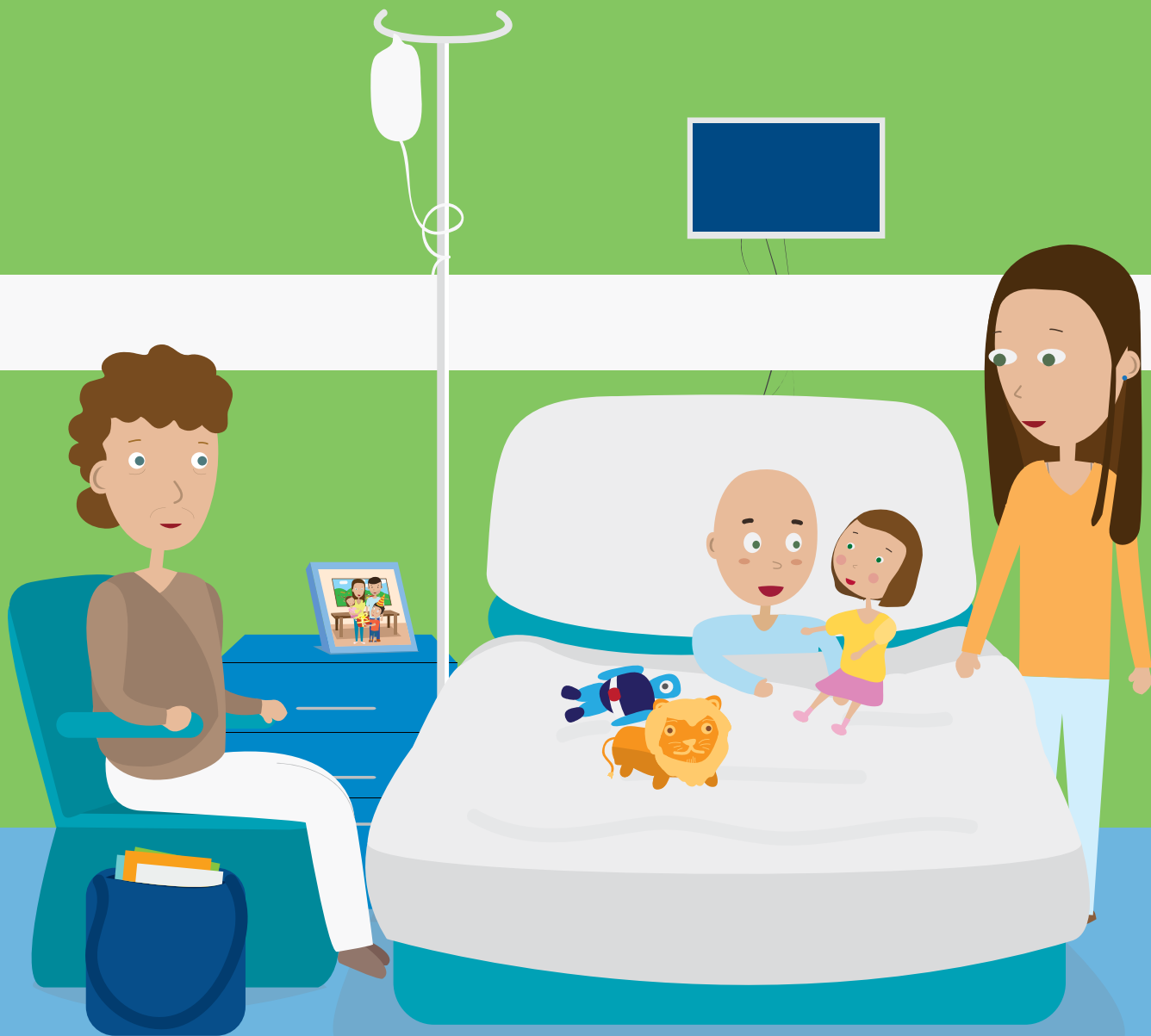
Tots em van trobar molt guapo i em van omplir de petons.

Al principi em feia una mica de vergonya que em veiessin amb el cap rapat però després vaig pensar que era igual, bé que n’hi havia d’homes calbs!

El dia s’acabava i encara seguia sense gana.

La doctora, va dir als pares que era normal, que la quimioteràpia ja ho té això.

Estava content, m’agradava molt que em vinguessin a veure a l’hospital, em sentia molt més acompanyat, a més, l’endemà, si em trobava bé podria anar amb la Clara i el Manel a fer el taller.

-Martí, desperta, fill, ja són les 11 –deia el pare mentre m’intentava despertar.

-Tinc molta son, deixa’m una estoneta més...

-Com et trobes? Estàs bé?

-Millor -vaig dir encara amb els ulls tancats.

-Tens visita! -va afegir el pare.

Vaig obrir els ulls rapidíssim. Era la Clara!

-Bon dia Martí! -va dir la Clara.

-Hola Clara! Com has sabut on estava?

-Vaig preguntar a la Marta i al Joan en quina habitació estaves.

Vinc per recordar-te que avui tenim el taller. Vindràs oi?

-I tant que sí! Fins després! -vaig dir molt content de la visita inesperada.

-Quina nena més simpàtica, oi Martí?

-Sí, és la Clara, la nena que vaig conèixer quan m’estaven fent la “químio”.

El pare i la mare ja feien torns per venir a l’hospital i per cuidar la Mireia. Avui el pare estava a l’hospital.

Aquell dia em va passar tot molt ràpid, només tenia ganes de sortir de l'habitació per anar al taller. Quan me'n vaig adonar feia tard, em vaig posar unes sabatilles i vaig anar cap a la sala de jocs.

Quin munt de nens que hi havia! El Manel i la Clara estaven asseguts en una taula del fons.

Vaig seure amb ells. De seguida van entrar quatre voluntaris amb un munt de sorpreses preparades.

La tarda va passar volant! M'ho vaig passar genial. Vam riure moltíssim, vaig fer molts amics i vam jugar a un munt de coses; vam representar una obra de teatre i tot!.

Van venir les infermeres i ens van dir que era l'hora d'anar a l'habitació, que ens portarien el sopar.

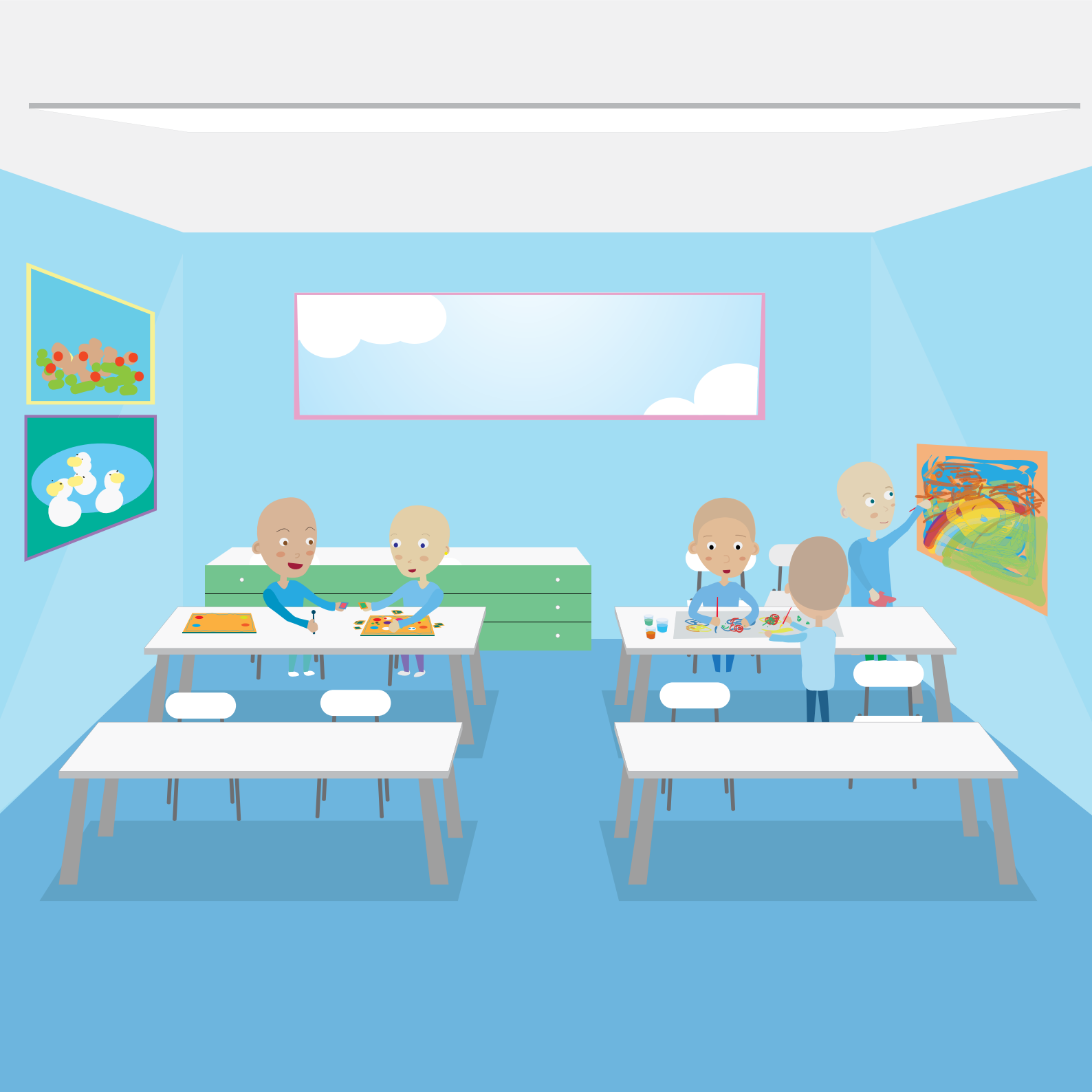
-Fins la setmana que ve nois! -van dir els voluntaris.

-Adéu! -vam respondre tots.

-Adéu Martí! -em van dir tots quan ja marxava.

-Adéu nois, ens veiem d'aquí a poc -els vaig respondre amb un somriure.

La mare estava una mica trista quan vaig arribar a l'habitació.

-Mare, ha estat genial! Han vingut uns voluntaris molt guais i hem fet moltíssimes coses, hem fet una obra de teatre i tot!

-Que bé fill. Me n'alegro que t'ho hakis passat bé -va dir la mare mentre em portava la safata amb el sopar.

-Mare, saps què? -vaig dir.

-Digues fill -va respondre.

-Mare, ara quan tornava cap a l'habitació estava pensant en el càncer...

-I què pensaves?

-Pensava que tinc molta sort, perquè tinc unes cèl·lules molt valentes, que lluiten molt per tornar-se a posar bé. I si, sé que no serà fàcil vèncer el monstre càncer, que potser ens portarà un temps, però estic segur que el vencerem, i que podré dir a tothom que l'he vençut.

-D'això no en dubtis! -va afegir la mare- I saps què, Martí? Els superherois com tu i les teves cèl·lules sempre tenen una festa impressionant quan guanyen la batalla.

En Martí va seguir lluitant molt i al cap de molts, molts, molts dies va poder, per fi, celebrar la seva festa.

Hi van anar tots, la família, els companys de classe, els amics de l'hospital, els voluntaris... Però sabeu qui no hi va anar?

El monstre càncer!! Perquè ja havia vist que no podia guanyar contra un superheroï com en Martí.

La història d'en Martí

El Martí és un nen de 8 anys que viu una vida normal.

Un dia li detecten una malaltia, anomenada càncer.

Els pares, la seva germana petita, els avis,
els amics de l'escola, el personal de l'hospital...

Tots estan al seu costat per ajudar-lo a vèncer al monstre càncer.